Lukács Helga-Erika

Fent és lent

milyen gyönyörű a világ
s hogy néha elénk szakadnak
mélabús ködfoltok a lélek mezején
elhisszük már semmi szépet
nem tartogat számunkra a lét

a szőlő is kiontja bíbor vérét
s várja az elmúlást
de a pohár bor kezemben ad erőt
hinni hogy ez még nem a vég

a padló repedései közt lecsorgó fájdalom
egészen a pokolig örvénylik
visszhangja talpamat nyaldosva
kér oltalmat s én hagyom
döntse el más helyettem
melyik út vezet ahová én
csakugyan igazán tartozom

Kézdivásárhely, 2022. november 8.